

PoLíSz

Politika-Líra-Széppróza szellemi-lelki „városálma”

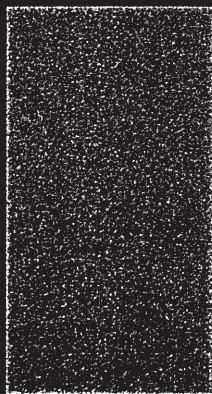
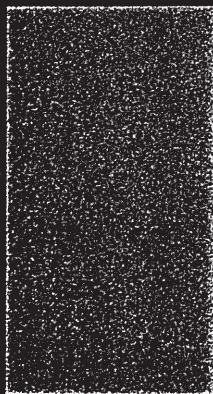
A megújuló magyar és keresztény hagyomány fóruma
A Kráter Műhely Egyesület irodalmi és kulturális lapja

„A nagy költészet bővelkedik az iblet olyan termékeny formáiban is, amit prófétai inspirációnak lehetne nevezni. Irodalmi jellegében az emberi és társadalmi igazságtalanságok olykor égbekiáltó bűneinek költői érzékelése és érzékeltetése ez, Dantétól és a Sir Patrick Spens tragédiáját megéneklő névtelen skót balladaköltőtől Agrippa d' Aubignén át József Attiláig vagy Illyés Gyuláig.”

(Boda László: Iblet és erkölcs)

KRÁTER AZ ÉLŐ IRODALOMÉRT

Bágyoni Szabó István, Csernóczky Judit, Dávid Gyula írása és Turcsány Péter verse a Reményik Sándor-emlékház avatása kapcsán • Wass Albert tagfelvétele a Kisfaludy Társaságba • Dobai Péter, Kaj Ádám János, Együd László, Urbán Gyula, Zas Lóránt, Lluís Alpera (Katalónia) és mások versei • Oliver Friggieri (Málta), Nagíb Mahfúz (Egyiptom) és mások novellái • Bene Zoltán '56-ról szóló elbeszélése • Lukács János emlékezése Szabó Lőrincre

Szabó Lőrinc, 1900–1957

2007. október

108.
megjelenés

Oliver Friggieri
(Málta)

Az első telefonhívás

Konstanzunak sosem voltak nagy reményei. Egész életében kis vágyak hajtották előre. Amikor elérte az öregség küszöbét, éppen olyan egyszerű volt, mint amikor gyermekként a házukhoz közeli földeken hajkurászta a pillangókat, mászta a fákat, és rongylabdát vagy köveket rugdalva szaggatta a cipőit. Egyszerűsége olyan régi volt, mint a kabát, amelyiktől sosem vált meg.

Szelíd volt az iskolában is, sosem vett részt a rosszalkodásokban. Házi feladatait lelkiismeretesen elkészítette, de sosem volt lángeszű. Vagy átmént, vagy ismételt. Amikor egy kicsit idősebb lett, akkor sem élvezte a fiatalságát. Nem járt el esténként, és nem csavargott a barátokkal éjjelenként, úgy tűnt, ez a világ nem egészen neki való, úgy tűnt, hogy neki csak kicsi helye van benne, annyi, hogy éppen ellegyen.

Ugyanígy maradt akkor is, amikor felnőtt. Húszas évei közepén ő is megházasodott, mint a többiek, aztán egy kis házba költöztek, mint a szülei. Nem sokkal később a szülei meghaltak. Az idő nem vár, rá sem várt persze. Az idő örvénylésében hatalmas változások történtek, de a változó világot Konstanzu alig vette észre. Új házak épültek a régiék helyén, és ahol egykor földek voltak öreg, árnyékos fákkal, ott a buldózer elsöpört mindent. A szűk utcákat és sikátorokat autókkal tömött, széles aszfaltutak váltották fel. A ruhák is megváltoztak. Új divatok sokkolták az embereket, ő furcsa kíváncsisággal figyelte, de nem változtatott semmin.

Mi maradt változatlanul? Konstanzu körülnézett, és azt mondta:

– Csak a felhők színének változása maradt, és a nap és a hold változásai. Különböznem lenne nyáron meleg és télen hideg. És

a tenger és az állatok éppen annyira különböznek most is, mint tegnap. És változatlan a vágyunk, hogy éljünk, és hogy ne betegedjünk meg, és ne haljunk meg soha. Különböznem minden megváltozott. Nem ismerek rá semmire.

Konstanzu ügyetlenül mozgott az új és megváltozott világban, sokszor úgy érezte magát a saját anyaföldjén, mint egy idegen. Nem találta helyét. De a fák és az állatok, az évszakok, maga a természet éppúgy, mint Konstanzu hangulata, ugyanaz maradt. A természet nem vett részt a változás-játékban, hol nyugtalanul; hol csendesen figyelte a változásokat. Konstanzu elhatározta, hogy a természet oldalán marad, és megtartja azt, ami a régi világból még maradt.

– Ki tudja, talán ha vennénk egy tűzhelyet, gyorsabban és finomabbakat főznénk! – mondta neki egyszer Filomena. Az utcában az asszonyok váltig dicsérgették, hogy milyen jók is ezek a modern háztartási eszközök.

– Nem, nem kell – mondott ellent azonnal Konstanzu.

– Nem vagyunk tán olyanok, mint a többiek? Ha már mindenkinek van, minékünk miért nem lehet? – folytatta az asszony.

– Nem! Ugyan miért?! Miért hajszolnánk magunkat felesleges dolgokért? – intette a feleségét. – Gyerekünk sincs. Csak kettőnknek? Megvagyunk úgy, ahogy eddig is voltunk. Van okunk panaszra?

Filomena néha adott mások véleményére, és vágyakozott bizonyos dolgok után, és álmodott dolgokról. De szíve mélyén valójában nem szerette volna, hogy megváltozzon az életük. Talán már túl késő, gondolta. Mindig félénk volt, nem beszélt sokat, és egészen jól

megvoltak Konstanzuval. Néhány goromba szó a férjétől azonnal elvette bátor gondolatait. Petróleumtűzhelyen főzött éppúgy, mint korábban, arról tisztogatta a kormot, megszokta a szagát. És akárhogy is, a férje tányérjában ott gőzölgött az étel minden nap, amikor elütötte a tizenkettőt. Bútoraik, akár csak a konyhaasztal, régiek voltak. A por is régi volt rajtuk.

– Talán jó lenne elmenni világgá, megnézni egy másik országot, csak néhány napra – mondta neki egyszer Filomena. Az utcában élő emberek szép dolgokról meséltek, amit a tengeren túl láttak. Dombokról és hegyekről hencegtek, mások színes fényképeket hoztak tavakról és folyókról, és voltak, akik nagy városokról meséltek, amiket a repülőkről vagy vonatokról láttak.

– Na, mondd csak! Málta talán nem elég nagy? – vágott szavába az ura. – És mi lesz, ha eltévedünk, és nem találunk vissza a szállodához, akkor mi lesz? Elég nekünk itt! Málta éppen olyan ország, mint a többi. Felejtsd el a képzelgéseket! Honnan vetted az ötletet? Itt nőttünk fel, és itt is halunk meg.

– Én nem mondom, hogy örökre menjünk, hogy hagyjunk itt mindent. Figyeld, amit mondok, Konstanzu – tartott ki az asszony. – Csak egy hétre mennénk vagy néhány napra, és nem is mennénk messze.

– Nem, nem – mondta a férfi emelt hangon, és kész lett volna egyre csak ismételtetni a szót, ha az asszony félbe nem szakítja.

– Jól van, no! Jól van, nem megyünk külföldre – nyugodott bele Filomena. Konstanzu tovább motyogott magában, alig hallhatóan.

Az embereknek az utcában tévéjük is volt, és állandóan azt mesélték, milyen jó filmek mennek esténként. Nem volt ház, amelyikben ne tévéztek volna késő éjjelig. A hangok, a zajok és a melódiák áthallatszottak a szomszéd televíziójából, és Filomena és Kontanzu házába jutottak a nyitott ablakon át. Filomena élvezte, és szíve vágyakozott egy saját tévéért.

– Konstanzu, ma már mindenkinek van

tévéje. Ha mi is vennénk egyet, jó műsorokat nézhetnénk, az idő is gyorsabban telne. Ahogy mi most élünk, az idő túl lassan múlik – mondta egyszer az urának.

– Idővesztegetés. A televízió összezavarja az életet. Megvagyunk, ahogy vagyunk, és ahogy régen is megvoltunk. Nem, nem, felejtsd el a televíziót – válaszolta Konstanzu a szokásos keményfejtűséggel. Nem volt kedve vitába keveredni emiatt asszonyával. Megvolt a véleménye, hogy az új nem foglalhatja el a régi helyét, még akkor sem, ha mások ezt másként teszik. A ruhák például. Sosem vetette le a sapkáját, csak a templomban, és azonnal visszatette, ahogy kilépett onnét. Ugyanazt a mellényt viselte majdnem egész évben, csak a nyári vad melegben vetette le. Sosem viselt nyakkendőt, és gyűrött inggallérja mindig kigombolva lefegett, kicsit eltakarva állát. Bő nadrágot hordott és régi szandált, amit sose cserélt le. Szabad idejében szivarozott vagy pipázott, hangulatától függően.

A pap a templomban tett-vett, Kontanzu és Filomena korán érkezett. Filomena egy lottót vett, hátha a szerencse az útjukba kerül, és úgy is lett, nyertek egy televíziót. Filomena örvendezett, de aztán eszébe jutott, hogy a férje nem szereti ezt a különös találmányt, mint ahogy nem szeretett semmit, ami a modern tudománytól származik.

– Mikor hozzák a készüléket? – kérdezte Konstanzu rosszkedvűen. – Ha megnyertük, elhozzuk. Ingyen van, megtartjuk – mondta lemondóan.

Minden este leültek a televízió elé, és elbűvölték őket a mozgó alakok. Hihetetlen, hogy a szemed előtt láthatod a dolgokat, amelyek tőled távol történnek. És mindent azonnal, késlekedés nélkül. Konstanzu lopva figyelt a modern világ ablakára, álmélkodott, és félt, hogy ezzel hibát követ el.

– Ez gyönyörű, ez tényleg gyönyörű – mondta a felesége boldogan. – Ugye nagyszerű multság?

– Igen, igen. El kell ismernem, igazad

van! – értett egyet az asszonnyal. – Így észre sem venni az idő múlását.

– Mondtam neked, hogy élünk úgy, mint más emberek. Vissza tudjuk hozni a régi időket, ha nézzük ezeket a képeket, amik távolról jönnek! – mondta önbizalommal.

– Igen, igen, igazad van – mondogatta Konstanzu, és kicsit zavarodott volt korábbi viselkedése miatt.

– Talán vehetnénk egy telefont is! – kockáztatta meg az asszony. – Öregszünk, és kellene. Sosem tudjuk, mi történhet.

– Mi történhet, Filomena? Nem voltunk meg eddig nélküle? – kérdezte a férje azzal a bizonyossággal, amely nem vár választ.

– Öregszünk, gyerekünk sincs. Az egészségünk sem a régi, ha kell, bármikor orvost hívhatunk – folytatta.

– Igen, igen, igazad van – értett egyet Konstanzu a feleségével azután, hogy egy kicsit elgondolkodott.

– Ha valami történik veled, azonnal hívatod, és...

– Igazad van. Sosem gondoltam erre. De hogy működik egy telefon?

Filomena elmondta neki, hogy mit kell tenni, hogy egy hosszú számot kell megtanulnia fejből, tárcsázni a számokat, és várni a csengésre. Így aztán azzal beszél, akivel csak akar.

– Ez minden? És mindenkivel beszélhetek, akivel csak akarok? Jól ötlet! Az emberek majd hívnak minket. És bármikor beszélhetünk a barátainkkal is – folytatta Konstanzu boldogan. Szeme felragyogott, és széles mosoly jelent meg az arcán, amely már régóta nem volt látható rajta. Konstanzu magányos életet élt, és nem is próbált barátságot tartani másokkal, barátok nélkül pedig nem lehet azt mondani, hogy teljesen boldog lett volna.

Felesége ránézett, kíváncsian leste az utolsó szót.

– Igen, igen – határozta el magát. – Megvesszük.

A telefon megérkezett, megtanulták a számukat kívülről, öt, hét, hat, három, hat, egy.

Konstanzu minden papírdarabra leírta a számokat, ami csak a keze ügyébe került.

Korán reggel odatelepedett a karosszékbe a telefon mellé, és várta a csengést, kíváncsi volt a hangra, ami majd a távolból jön. Elképzelte, milyen lenne beszélni a barátaival a régi időkről, megkérdeznék, hogy van ő meg Filomena, és sok más dolgot. Annyi dolog van, amiről társaloghatna. Most beszélhetne az emberekkel, anélkül, hogy kitenné a lábát az utcára vagy bemenne a boltokba.

Nem telt el sok idő, a telefon csöngött. Konstanzu izgatott lett, és a kagylóhoz kapott.

– Beszélhetnék miszter Zammittal? – kérdezte a hang.

– Miszter Zammittal? Ki az a miszter Zammit? Én Konstanzu vagyok – válaszolta.

– Bocsásson meg, biztos eltévesztettem – a hang hirtelen letette.

A telefon folyamatosan csengett minden nap, más-más időben, és Konstanzu mindig azt felelte, hogy az ember, akit keresnek, nincs ott. Se miszter *Zammit*, se miszter Borg, se a többi miszter.

– Miért keresnek rajtunk másokat? – kérdezte feleségét.

– Eltévesztik a számot, amikor tárcsáznak – taníttatta Filomena.

– De mindig? Már régóta ez megy – replikázott. – Hogy lehet, hogy mindig ugyanazokat az embereket keresik, és hogy mindig rossz számot tárcsáznak? Senki nem keres téged vagy engem?

Egy nap Filomena elhatározta, hogy ott marad a telefontól, és megpróbálja kideríteni a furcsaságot. – Ma megtudom, miért történik ez – mondta urának magabiztosan.

– Beszélhetnék miszter Zammittal? – kérdezte egy másik hang.

Az asszony megmondta, hogy ebben a házban nincs senki, akit Zammitnak hívnának. – Bocsásson meg, uram, milyen számot akart hívni?

– Öt, hat, hét, három, hat, egy – mondta a férfi a vonal másik végén.

– Eltévesztette. A mi számunk, öt, hét, hat, három, hat, egy, és itt nincs semmiféle Zammit úr.

– Várjon egy percet, asszonyom, mondja újra a számot – kérte a hang.

Filomena lassan megismételte a számot, és a férfi rájött, hogy felcserélte a számokat.

– Kit próbál hívni, uram? – kérdezte az asszony kíváncsian.

– A hajógyárat. A hajógyárat próbálom hívni – válaszolta a hang nyersen.

– Nem, nem. Az nem mi vagyunk – folytatta Filomena szomorúan és értetlenül. – Isten áldja, uram! – mondta, és letette.

– A számunk hasonló a hajógyaréhoz, Konstanzu. Ezért történik ez. Összetévesztik a számot a miénkkel, és tévedésből ide-tárcsáznak. – Könnyek jelentek meg az asszony szemében.

– Akkor ez nem nekünk szól, Filomena. Bennünket senki sem hív. Azok fontos emberek, mi nem – mondta az öreg Konstanzu szomorúan. – Ránk már senki sem emlékszik.

A telefon továbbra is csörgött, sokszor és mindennap, és Konstanzu és Filomena csak néztek egymásra, várva, hogy a csöngésnek vége legyen.

Filomena reménykedett, és egyszer majdnem fölvette a kagylót.

– Ne, ne vedd föl!

– Miért ne? Lehet, hogy most...

– Nem nekünk szól, nem minket keresnek. Ne vedd föl soha többé! Hagyd, hogy csengjen, amíg bele nem fáradnak – mondta mérgesen sóhajtva. A csinos telefonasztal úgy maradt, ahogy volt, a szoba sarkában, és a csengések továbbra is folytatódtak. Kicsengett, csengett egy ideig, aztán hirtelen elhallgatott, és újra csend töltötte be a szobát.

– Tudhattam volna – mondta Filomena.

Minden este leültek a televízió elé, és elbúvulték őket a mozgó alakok. Hihetetlen, hogy a szemed előtt láthatod a dolgokat, amelyek tőled távol történnek. És mindent azonnal, késlekedés nélkül. Konstanzu lopva figyelt a

modern világ ablakára, álmélkodott, és félt, hogy ezzel hibát követ el.

– Ez gyönyörű, ez tényleg gyönyörű – mondta a felesége boldogan. – Ugye nagyszerű mulatság?

– Igen, igen. El kell ismernem, igazad van! – értett egyet az asszonnyal. – Így észre sem venni az idő múlását.

– Mondtam neked, hogy éljünk úgy, mint más emberek. Vissza tudjuk hozni a régi időket, ha nézzük ezeket a képeket, amik távolról jönnek! – mondta önbizalommal.

– Igen, igen, igazad van – mondogatta Konstanzu, és kicsit zavarodott volt korábbi viselkedése miatt.

– Talán vehetnénk egy telefont is! – kockáztatta meg az asszony. – Öregszünk, és kellene. Sosem tudjuk, mi történhet.

– Mi történhet, Filomena? Nem voltunk meg eddig nélküle? – kérdezte a férje azzal a bizonyossággal, amely nem vár választ.

– Öregszünk, gyerekünk sincs. Az egészségünk sem a régi, ha kell, bármikor orvost hívhatunk – folytatta.

– Igen, igen, igazad van – értett egyet Konstanzu a feleségével azután, hogy egy kicsit elgondolkodott.

– Ha valami történik veled, azonnal hívhatod, és...

– Igazad van. Sosem gondoltam erre. De hogy működik egy telefon?

Filomena elmondta neki, hogy mit kell tenni, hogy egy hosszú számot kell megtanulnia fejből, tárcsázni a számokat, és várni a csengésre. Így aztán azzal beszél, akivel csak akar.

– Ez minden? És mindenkiel beszélhetek, akivel csak akarok? Jól ötlet! Az emberek majd hívnak minket. És bármikor beszélhetünk a barátainkkal is – folytatta Konstanzu boldogan. Szeme felragyogott, és széles mosoly jelent meg az arcán, amely már régóta nem volt látható rajta. Konstanzu magányos életet élt, és nem is próbált barátságot tartani másokkal, barátok nélkül pedig nem lehet azt mondani, hogy teljesen boldog lett volna.

Felesége ránézett, kíváncsian leste az utolsó szót.

– Igen, igen – határozta el magát. – Megvesszük.

A telefon megérkezett, megtanulták a számukat kívülről, öt, hét, hat, három, hat, egy. Konstanzu minden papírdarabra leírta a számokat, ami csak a keze ügyébe került.

Korán reggel odatelepedett a karosszékre a telefon mellé, és várta a csengést, kíváncsi volt a hangra, ami majd a távolból jön. Elképzelte, milyen lenne beszélni a barátaival a régi időkről, megkérdeznék, hogy van ő meg Filomena, és sok más dolgot. Annyi dolog van, amiről társaloghatna. Most beszélhetne az emberekkel, anélkül, hogy kitenné a lábát az utcára vagy bemenne a boltokba.

Nem telt el sok idő, a telefon csöngött. Konstanzu izgatott lett, és a kagylóhoz kapott.

– Beszélhetnék miszter Zammittal? – kérdezte a hang.

– Miszter Zammittal? Ki az a miszter Zammit? Én Konstanzu vagyok – válaszolta.

– Bocsásson meg, biztos eltévesztettem – a hang hirtelen letette.

A telefon folyamatosan csengett minden nap, más-más időben, és Konstanzu mindig azt felelte, hogy az ember, akit keresnek, nincs ott. Se miszter *Zammit*, se miszter Borg, se a többi miszter.

– Miért keresnek rajtunk másokat? – kérdezte feleségét.

– Eltévesztik a számot, amikor tárcsáznak – tanítgatta Filomena.

– De mindig? Már régóta ez megy – replikázott. – Hogy lehet, hogy mindig ugyanazokat az embereket keresik, és hogy mindig rossz számot tárcsáznak? Senki nem keres téged vagy engem?

Egy nap Filomena elhatározta, hogy ott marad a telefontól, és megpróbálja kideríteni a furcsaságot. – Ma megtudom, miért történik ez – mondta urának magabiztosan.

– Beszélhetnék miszter Zammittal? – kérdezte egy másik hang.

Az asszony megmondta, hogy ebben a házban nincs senki, akit Zammitnak hívnának. – Bocsásson meg uram, milyen számot akart hívni?

– Öt, hat, hét, három, hat, egy – mondta a férfi a vonal másik végén.

– Eltévesztette. A mi számunk, öt, hét, hat, három, hat, egy, és itt nincs semmiféle Zammit úr.

– Várjon egy percet, asszonyom, mondja újra a számot – kérte a hang.

Filomena lassan megismételte a számot, és a férfi rájött, hogy felcserélte a számokat.

– Kit próbál hívni, uram? – kérdezte az asszony kíváncsian.

– A hajógyárat. A hajógyárat próbálom hívni – válaszolta a hang nyersen.

– Nem, nem. Az nem mi vagyunk – folytatta Filomena szomorúan és értetlenül. – Isten áldja, uram! – mondta, és letette.

– A számunk hasonló a hajógyaréhoz, Konstanzu. Ezért történik ez. Összetévesztik a számot a miénkkel, és tévedésből ide-tárcsáznak. – Könnyek jelentek meg az asszony szemében.

– Akkor ez nem nekünk szól, Filomena. Bennünket senki sem hív. Azok fontos emberek, mi nem – mondta az öreg Konstanzu szomorúan. – Ránk már senki sem emlékszik.

A telefon továbbra is csöngött, sokszor és mindennap, és Konstanzu és Filomena csak néztek egymásra, várva, hogy a csöngésnek vége legyen.

Filomena reménykedett, és egyszer majdnem fölvette a kagylót.

– Ne, ne vedd föl!

– Miért ne? Lehet, hogy most...

– Nem nekünk szól, nem minket keresnek. Ne vedd föl soha többé! Hagyd, hogy csengjen, amíg bele nem fáradnak – mondta mérgesen sóhajtva. A csinos telefonasztal úgy maradt, ahogy volt, a szoba sarkában, és a csengések továbbra is folytatódtak. Kicsengett, csengett egy ideig, aztán hirtelen elhallgatott, és újra csend töltötte be a szobát.

– Tudhattam volna – mondta Filomena.

– Mondd nekik, hogy jöjjenek és vigyék vissza, Filomena. Nem kell, nincs szükségünk rá...

– Nincs? Miért? Nem mi mondtuk, hogy kellhet, orvost hívni például, sürgős helyzetben? – jegyezte meg az asszony.

– Mondd nekik, hogy jöjjenek, és vigyék vissza – ismételte a férfi.

– Ha nem gondolnak ránk, hogy élünk-e, biztos, hogy akkor sem gondolnak ránk, ha

bajba kerülnénk. Egyedül élünk, és egyedül is halunk meg. Szólj nekik, hogy vigyék el, vigyék el!

– Igazad van, Konstanzu, igazad van – mondta Filomena könnyes szemmel.

A következő nap felhívta a telefontársaságot.

Ez volt az első hívása.

Boda Magdolna fordítása

Nagib Mahfúz

(Egyiptom)

Áldott éjszaka

Csak egy egyszerű kocsmá volt a Núri síkátorban, a Klot Bej utcán túl. A helyiség közepén bárpult állt, köröskörül polcok, a polcokon palackok.

Úgy hívták, „Virág”, és leginkább a környék öreg iszákosai jártak ide. A pultos élemedett korú, túlságosan is nyugodt ember, olyan, aki hallgatásra inspirálta a vendégeket, jóllehet áradt belőle a szívéllyesség és barátságosság. A „Virág”-ot, a többi kocsmával ellentétben, a derű nyugalma lengte be. A törzsvendégek bensőségesen társalogtak, inkább pislantásokkal, mint szavakkal. Az áldott éjszakán a csapos megtörte a szokásos csendet.

– Tegnap – mondta – azt álmodtam, hogy valakit nagy-nagy szerencse ér.

A sarokban ücsörgő Szafvan rögvest dalra fakadt: „Óóóóó áldott, áldott éjszaka!...”

– Amikor pedig az alkohol hulláma teljesen átesapott rajta, kitántorgott a kocsmából, és alámerült a csillagos őszi éjszakába. Átvágott a téren, s elindult a Nuzsa utcába. Arca piros volt az alkoholtól, és álmosnak érezte magát.

Az utca szerényen rejtőzött a sötétség fátylában, csak az utcalámpák gyér fényénél

mutatott magából valamit. Az üzletek ajtaja zárva, a rolók lehúzva. Megállt a háza előtt, jobbra a negyedik ház, negyvenkettes szám; egyszerű homlokzatú épület, ódon udvarral, elpusztult virágokkal és egy magányos datolyapálmával. A házat sűrű sötétség vette körbe, csodálkozott, hogy felesége nem hagyta égve a kinti villanyt, ahogy szokta. A ház teljesen más arcát mutatta, elhagyatott volt, és falaiból régi idők szaga áradt. Szafvan kiáltozni kezdett:

– Hé! Van ott valaki?

A bokor mögül egy ember emelkedett fel, kíváncsian krákogott, majd visszakérdezett:

– Ki maga? Mit akar?

Szafvan meglepődött az idegen kérdésén, és éles hangon kiáltott vissza:

– És maga kicsoda? Mit keres itt?

– Ez a maga háza? – kérdezett vissza a férfi rekedt hangon.

– Ki maga?

– Én az egyházi birtok őrzője vagyok.

– De ez az én házam!

– Ugyan már! Ez a ház már évek óta elhagyatott – felelte az idegen gúnyosan. Az